

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Primljeno: 22 -03- 2019		
Prilog	☒ Napredno	☐ Poštom
Klasa: 07/K034-02/17-01/641		
Ur. broj: 383-01/19-15		
Poslovni broj: UsII-107/19-8		

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i dr. sc. Sanje Otočan, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Insepo d.o.o., Zagreb, Karamanov prilaz 2, kojeg zastupa Hrvoje Jukić, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Beloša i Jukić j.t.d., Zagreb, Mrticeva 31C, protiv Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška cesta 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, Središnje službe, Mihanovićeva 3, Zagreb, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 7. ožujka 2019.,

r i j e š i o j e

Nastavlja se postupak s kojim je ovaj Sud zastao rješenjem poslovni broj: UsII-344/17-2 od 14. prosinca 2017.

p r e s u d i o j e

- I. Poništava se točka 1. rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave klasa: UP/II-034-02/17-01/641, urbroj: 354-01/17-8 od 24. listopada 2017. i predmet vraća na ponovni postupak.
- II. Odbija se zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Tužena Državna komisija za kontrolu postupaka javne nabave točkom 1. poništila je dokumentaciju o nabavi u dijelovima u kojima je zahvaćena nezakonitošću u otvorenom postupku javne nabave broj objave: 2017/SOF2-0017569, predmet nabave: toneri, tinte i potrošni materijal za pisače i telefaks aparate, naručitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje Zagreb. Točkom 2. navedenog rješenja naložila je naručitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje da u roku od 8 dana od dana javne objave rješenja na internetskim stranicama Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave naknadi, tužitelju Insepo d.o.o. Zagreb troškove žalbenog postupka u iznosu od 5.625,00 kn.

Tužitelj je dana 8. prosinca 2017. podnio tužbu kojom osporava zakonitost točke 1. navedenog rješenja.

Kako je ovaj Sud podnio Ustavnom sudu Republike Hrvatske zahtjev za ocjenu suglasnosti članaka 434. i članka 435. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, 120/16. – dalje u tekstu: ZJN) s čancima 3., 5., 14., 18., 29., 117. i 118. Ustava Republike Hrvatske, rješenjem ovoga Suda poslovni broj: UsII-344/17-2 od 14. prosinca 2017. godine zastalo se s pokrenutim postupkom u skladu s odredbom članka 37. stavka 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne novine“, 49/02. – pročišćeni tekst).

Odlukom Ustavnog suda broj U-I-2911/2017 od 5. veljače 2019. odbijen je spomenuti zahtjev, stoga je odgovarajućom primjenom članka 45. stavka 5. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje u tekstu: ZUS) po službenoj dužnosti doneseno rješenje o nastavku postupka.

Tužitelj u tužbi u stvari osporava točku 1. izreke rješenja budući da je navedenom točkom 1. izreke poništena dokumentacija o nabavi u dijelovima u kojima je zahvaćena nezakonitošću, a nije točno navedeno koji su to dijelovi zahvaćeni nezakonitošću. Smatra da je takva izreka rješenja nezakonita. Budući da je takva izreka nerazumljiva, navedeno tužitelju otežava postavljanje tužbenog zahtjeva jer se ne može jednoznačno i jasno odrediti koji dio izreke rješenja pobija, već mora pobijati cijelo rješenje i pri tome citirati sporne odredbe. U odnosu na spornu odredbu 1. i spornu odredbu 2. tužitelj ističe isto što je isticao u žalbenim navodima. Navodi da tuženik u svojem obrazloženju ističe da nije poništio spornu odredbu 1. i 2. jer smatra da je naručitelj postupio sukladno odredbi članka 213. stavka 4. ZJN-a i da se ne radi o njegovom proizvoljnom tumačenju te odredbe. Tužitelj i dalje smatra da je formulacija navedena u spornoj odredbi 1. i spornoj odredbi 2. posljedica proizvoljnog tumačenja članka 213. stavka 1. ZJN-a od strane naručitelja i tuženika koji time neopravdano podiže kriterij za dokazivanje jednakovrijednosti za proizvode koji posjeduju ispitni izvještaj izdani od strane proizvođača jednakovrijednih proizvoda. Ističe da je tuženik jednostavno ignorirao argumentaciju tužitelja te ponavlja sve što je naveo i u žalbi. Navodi da sukladno svemu, formalno i pravno, u naravi ne postoji dokument ili dokumenti u obliku obične potvrde koji bi mogli na bilo koji način zamijeniti ispitni izvještaj ili certifikat (potvrdu) kako to pokušava nametnuti naručitelj. Smatra da je naručitelj propisao selektivni i diskriminirajući pristup prema ispitnim izvještajima proizvođača jednakovrijednih proizvoda kao i prema certifikatima priznatih tijela koja provode aktivnosti ocjene sukladnosti certificiranja i inspekcije te na taj način krši osnovna načela ZJN-a propisana u članku 4. stavku 1. te posebno u stavku 2. Ističe da je nebrojeno puta dokazano u žalbenim postupcima pred tuženikom, tijekom prethodnog vremena, da ispitni izvještaji mogu biti izrađeni od strane akreditiranog laboratorija ili proizvođača jednakovrijednih proizvoda i da imaju istovjetnu vrijednost, a tijela za ocjenu sukladnosti certifikacijska i inspekcijska, isključivo potvrđuju ispitni izvještaj izrađen od strane proizvođača jednakovrijednih proizvoda. Navodi da je spornim formulacijama postavljen otegotan i nepremostivi uvjet za ponuditelja sa ispitnim izvještajima izrađenih od strane proizvođača. Formulacijom navedenoj u spornoj odredbi 3. naručitelj neosnovano podiže kriterije za dokazivanje jednakovrijednosti tražeći certifikate po ISO 11798 normi za jednakovrijedne proizvode, a isti zahtjev nije postavljen za OEM proizvode što je protivno članku 4. stavku 1., stavku 2. i stavku 3. ZJN-a. Tužena uopće, prema mišljenju tužitelja, nije pokušala ući u bit ovog standarda. Prvo OEM proizvodi nemaju traženi certifikat kao općeniti međunarodni certifikat prihvatljiv za bilo koje tijelo ili institucije na području Republike Hrvatske. Traženi ISO standard koriste isključivo neki državni arhivi i knjižnice/biblioteke unutar i izvan Europske unije za čuvanje arhivske građe. Ističe da je tužena pogrešno utvrdila činjenično stanje vezano uz normu ISO 11798, navodeći

da papir koji je potreban za provođenje i korištenje norme ISO 11798, nije relevantan za ocjenu zakonitosti traženja predmetnog dokaza u ovom postupku, što nikako ne može biti prihvatljiv odgovor, jer bi to značilo da se određena norma može prihvatiti u obliku i dijelu koliko kome odgovara od javnih naručitelja što bi bilo u suprotnosti sa određenom normom, ali i ZJN-om te načelima javne nabave. Ističe da svaka norma izdana od ISO organizacije ima prepoznatljiv status opisan oznakom, izdanjem, područjem na koje se odnosi i uvijek ima određenu svrhu kako je navedeno u svakoj pojedinoj normi. U tome nije izuzetak norma ISO 11798 koja nedvosmisleno navodi da se za samu provedbu certifikacije i poslije primjenu iste prilikom stvaranja dokumenata mora koristiti trajni papir po normi ISO 9706 (papir koji ne stari), a ne korištenje običnog A4, A3 papira (papir koji stari) koji se koristi u dnevnom poslovanju, specifikacija trajnog papira je specificirana u normativu „Dodatak A“ norme ISO 11798. Konkretno, to znači da se norma ISO 11798 može koristiti samo uz korištenje papira sukladno normi ISO 9706. Ističe, prema njegovom mišljenju, najbitniju činjenicu, da OEM proizvodi nemaju traženi certifikat kao međunarodni certifikat koji bi mogao biti prihvaćen od bilo kojeg tijela ili institucije na području Republike Hrvatske. Ističe da se certifikat, sukladno ISO 11798, nije tražio za OEM proizvode, a traži se za jednakovrijednost proizvoda, što je protivno članku 4. ZJN-a. OEM proizvodi nemaju traženi certifikat kao međunarodni certifikat koji bi mogao biti prihvaćen od bilo kojeg tijela ili institucije na području Republike Hrvatske. Postoji jedino specifični certifikat za OEM proizvode koji isključivo vrijedi za tijela državne uprave u Švedskoj sukladno propisanim specifikacijama zahtjeva Švedskog državnog arhiva koji se naslanja na normu ISO 11798.

Predlaže da Sud donese presudu kojom će poništiti odredbe iz točke 4.3.2.1. dokumentacije za nadmetanje u dijelu koji glasi: „Napomena: Ispitna izvješća (Test Report) mogu biti izrađena i izdana od tijela za ocjenu sukladnosti (ispitni akreditirani laboratorij)“, u dijelu koji glasi: „Osim naprijed navedenih ispitnih izvješća naručitelj će prihvatiti i druga prikladna dokazna sredstva jednakovrijednosti, odnosno prihvatiti će ispitni izvještaj o kapacitetu ispisa tonera koji su izrađeni i izdani od proizvođača ponuđenih jednakovrijednih tonera. U slučaju da ponuditelj u svojoj ponudi dostavi ispitna izvješća od proizvođača ponuđenih jednakovrijednih tonera mora dokazati naručitelju da nije imao pristup izvješću o testiranju kod ispitnog laboratorija ili ih nije mogao ishoditi u zadanom roku pod uvjetom da nedostatak pristupa nije uzrokovan njegovim postupanjem“ i u dijelu koji glasi: „U slučaju da se dostavljaju ispitna izvješća o kapacitetu ispisa od proizvođača jednakovrijednih tonera, mora se pružiti dokaz da taj proizvođač posjeduje certifikat ISO 9001 o primjeni sustava upravljanja kvalitetom te je na temelju tog certifikata ISO 9001 ovlašten prilikom proizvodnje tonera i tinti vršiti ispitivanje kapaciteta ispisa primjenom normi ISO 19752, ISO 1978 i ISO 2471. Naprijed navedeno certificiranje proizvođača tonera i tinti mora biti izvršeno od ovlaštenog certifikacijskog tijela te je ponuditelj dužan za isto dostaviti dokaz“, kao i odredba iz točke 4.3.2.2. u dijelu koji glasi: „Postupci ispitivanja tonera i tinti na postojanost i trajnost zapisa moraju biti izrađeni primjenom norme HRN ISO 11798 ili međunarodne norme ISO 1179 u otvorenom postupku javne nabave broj objave: 2017/SOF2-0017569, predmet nabave: toneri, tinte i potrošni materijal za pisace i telefaks aparate naručitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje Zagreb, OIB: 84397956623.

Osim toga zatražio je da se obveže tuženik da u roku od 30 dana tužitelju nadoknadi trošak spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Tužena u odgovoru na tužbu navodi da nije točno da je tužena u izreci pobijanog rješenja morala eksplicitno odbiti tužbeni zahtjev za poništenje spornih odredbi dokumentaciju o javnoj nabavi. Tužena ističe da je taj tužitelj navod neosnovan i protivan sudskoj praksi upravnih sudova tako i Visokog upravnog suda Republike Hrvatske. U prilogu

dostavlja presudu Upravnog suda u Rijeci od 22. veljače 2016. godine pod poslovnim brojem: UsI-879/14-12 koja je potvrđena presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 22. prosinca 2016. godine pod poslovnim brojem: Usž-1503/16-2 kao i presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 22. veljače 2017. pod poslovnim brojem: Usž-2870/16-3 kojom je zauzet pravni stav o zakonitosti tuženikove izreke u slučajevima kada odlučuje o zakonitosti dokumentacije o nabavi kao što je u ovom predmetu slučaj. U obje navedene presude ocijenjena je kao zakonita izreka tuženikovog rješenja kojim se poništava dio dokumentacije o nabavi zahvaćene nezakonitošću, bez navođenja pojedinih dijelova dokumentacije o nabavi u odnosu na koje su žalbeni navodi ocijenjeni neosnovanim. U odnosu na navode tužitelja, tužena ističe da tužitelj u cijelosti ponavlja navode koje je u žalbenom postupku iznosio kao žalbene navode o kojima je tužena već odlučila spornim rješenjem. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije, a u slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva da Sud sam riješi stvar.

Zainteresirana osoba Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje u odgovoru na tužbu u bitnome iznosi tijekom navedenog postupka javne nabave te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije.

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je naručitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje objavio 28. kolovoza 2017. u elektroničkom oglasniku javne nabave obavijest o nadmetanju s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave broj objave: 2017/S OF2-0017569 predmet nabave toneri, tinte i potrošni materijal za pisače i telefax aparate. Tužitelj je u tužbi u bitnome osporavao zakonitost djela dokumentacije o nabavi te je predložio navedeno poništiti. Tužena je ocijenila žalbene navode tužitelja neosnovanim, ali je postupajući po službenoj dužnosti temeljem odredbe članka 404. ZJN ocijenila da je dio dokumentacije zahvaćen nezakonitošću. Međutim, u izreci pod točkom 1. navedenog rješenja nije navela koja je to dokumentacija o nabavi i u kojim dijelovima je zahvaćena nezakonitošću, a poništava se izrekom navedenog rješenja.

U odgovoru na tužbu tužena je istakla da su već ranije i upravni sudovi i Visoki upravni sud u svojim presudama potvrđivali takve izreke rješenja.

Prema ocjeni ovoga Suda tužena je detaljno i iscrpno u obrazloženju osporenog rješenja navela iz kojih razloga ne prihvaća žalbene navode, a obrazloženje rješenja tužene je sačinjeno sukladno članku 98. stavku 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.).

Naime, tužitelj osporava zakonitost točke 4.3.2.1. Dokumentacije o nabavi u dijelu pobliže označenom u tužbi. Tvrdi da je formulacija selektivna i posljedica naručiteljevog proizvoljnog tumačenja odredbe članka 213. stavak 1. ZJN-a. Ističe da naručitelj priznaje isključivo ispitni izvještaj izdan od strane akreditiranog laboratorija i pripadajuće akreditacije. Osporava dio točke 4.3.2.1. Dokumentacije o nabavi kako to detaljno ističe u žalbi pa i u tužbi. Tužitelj tvrdi da se tom odredbom neopravdano podižu kriteriji za dokazivanje jednake vrijednosti, odnosno da naručitelj ne prihvaća potpuno ravnopravne ispitne izvještaje proizvođača jednakovrijednih proizvoda, posebno prigovara da ispitna izvješća akreditiranog laboratorija i proizvođača jednakovrijednih proizvoda sa valjanim certifikatom i potrebnim opsegom po valjanom certifikatu ima istovjetnu vrijednost te da ih kao takve nije potrebno dodatno potvrđivati ili ponovno provoditi ispitivanja u akreditiranom laboratoriju.

Prema ocjeni i ovoga Suda u postupku je pravilno utvrđeno da tužitelj neosnovano prigovara da se radi o naručiteljevom proizvoljnom tumačenju odredbe članka 213. ZJN-a odnosno kada tvrdi da ispitna izvješća tijela za ocjenu sukladnosti i ispitna izvješća proizvođača jednako vrijednih proizvoda imaju istovjetnu vrijednost.

Odredbom članka 213. stavak 1. propisano je da javni naručitelj može zahtijevati da gospodarski subjekti podnesu izvješće o testiranju od tijela za ocjenu sukladnosti ili potvrdu koju izdaje takvo tijelo kao dokazno sredstvo sukladnosti sa zahtjevima ili kriterijima utvrđenim u tehničkim specifikacijama, kriterijima za odabir ponude ili uvjetima za izvršenje ugovora. Stavkom 2. istog članka propisano je da ako javni naručitelj zahtjeva dostavu potvrda koje izdaju određena tijela za ocjenu sukladnosti, obvezan je prihvatiti i potvrde drugih jednakovrijednih tijela za ocjenu sukladnosti, dok je stavkom 3. propisano da je tijelo za ocjenu sukladnosti u smislu stavka 1. i 2. istog članka tijelo koje provodi aktivnost ocjene sukladnosti uključujući kalibriranje, testiranje, certificiranje i inspekciju koje akreditirano u skladu s Uredbom EZ broj: 765/2018 Europskog parlamenta i Vijeća. Stavkom 4. navedenog članka propisano je da osim dokaznih sredstava iz stavka 1. ovog članka javni naručitelj obvezan je prihvatiti i druga prikladna dokazna sredstva poput tehničke dokumentacije proizvođača ako gospodarski subjekt nije imao pristup izvješću o testiranju ili potvrdi iz stavka 1. istog članka ili ih nije mogao ishoditi u zadanom roku pod uvjetom da nedostatak pristupa nije uzrokovan njegovim postupanjem, te pod uvjetom da dokaže da radovi, roba i usluge koje nudi udovoljavaju zahtjevima ili kriterijima navedenim u tehničkim specifikacijama, kriterijima za odabir ponude ili uvjetima za izvršenje ugovora. Iz svega je razvidno da se tehnička dokumentacija proizvođača može priložiti samo u slučaju ako gospodarski subjekt nije imao pristup izvješću o testiranju ili potvrdi akreditiranog tijela za ocjenu sukladnosti ili ih nije mogao ishoditi u zadanom roku pod uvjetom da nedostatak pristupa nije uzrokovan njegovim postupanjem, te pod uvjetom da dokaže da radovi, roba ili usluge koje nudi udovoljavaju zahtjevima ili kriterijima navedenim u tehničkim specifikacijama, kriterijima za odabir ponude ili uvjetima za izvršenje ugovora. U osporavanoj odredbi Dokumentacije o nabavi naručitelj je propisano da će naručitelju biti prihvatljivi i ispitni izvještaji izraženi i izdani od proizvođača ponuđenih jednakovrijednih artikala samo kada su ispunjeni prethodno navedeni uvjeti iz članka 213. stavak 4. ZJN-a.

Stoga je pravilno i prema ocjeni ovoga Suda žalbeni navod tužitelja da naručitelj priznaje isključivo ispitne izvještaje izdane od strane tijela za ocjenu suglasnosti ocijenio neosnovanim.

Osporavanoj odredbi Dokumentacije o nabavi naručitelj je propisano da će naručitelju biti prihvatljiv ispitni izvještaj izrađeni i izdani od strane proizvođača ponuđenih jednakovrijednih artikala samo kada su ispunjeni uvjeti iz članka 213. stavak 4. Zakona o javnoj nabavi. Stoga se ne može ocijeniti osnovanim prigovor tužitelja da ispitna izvješća izrađena od tijela za ocjenu sukladnosti te tehnička dokumentacija proizvođača jednakovrijednih proizvoda imaju istovjetnu vrijednost kada sam zakon predviđa posebne pretpostavke koje moraju biti ispunjene kako bi naručitelj bio obvezan prihvatiti i druga prikladna dokazna sredstva.

Osim toga tužitelj osporava zakonitost točke 4.3.2.2. Dokumentacije o nabavi naslova „Dokaz o postojanju trajnosti zapisa, tiska i kopiranja na papiru koji glasi: “postupci ispitivanja tonera i tinti na postojanosti trajnog zapisa moraju biti izrađeni primjenom norme HRN ISO 11798 ili međunarodne norme ISO11798“, smatrajući da je sadržaj sporne odredbe nezakonit te da takvim traženjem naručitelj neosnovano podiže kriterij za dokazivanje jednakovrijednosti tražeći certifikat po ISO 11798 standardu za jednakovrijedne proizvode, a da isti zahtjev nije postavljen za OEM proizvode.

Dakle, točkom 4.3.2.2. Dokumentacije o nabavi propisano je da postupci ispitivanja tonera i tinti na postojanosti i trajnosti moraju biti izrađeni primjenom norme HRN ISO 11798 ili međunarodne norme ISO 11798.

Tužitelj je razloge navedenog traženja opširno obrazložio u Dokumentaciji o nabavi te je iz očitovanja koje je dostavljeno u žalbenom postupku i dokaznog materijala razvidno da je moguće obaviti ispitivanje jednakovrijednog tonera primjenom norme ISO 11798 kod certifikacijskog tijela, to je stoga pravilno tuženik ocijenio da se ne radi o podizanju kriterija za dokazivanje jednakovrijednosti. Naime, naručitelj kod nudenja jednakovrijednog tonera/tinte kao dokaz traži certifikat prema standardu HRN ISO 11798, dakle, prema hrvatskoj normi koja je dostupna javnosti i koju je prihvatio Hrvatski zavod za norme kao hrvatsko normirno tijelo.

Stoga je pravilno tužena ocijenila da u konkretnom slučaju nema osnove za zaključak da se kod propisivanja osporavanog uvjeta radi o postavljenim otegotnim uvjetima za ponuditelja koje nude jednakovrijedne tonere. Dakle, u žalbenom postupku je pravilno ocijenjeno, što prihvaća i ovaj Sud, da traženje iz točke 4.3.2.2. Dokumentacije o nabavi ne predstavlja otegotne, nerealne i nepremostive uvjete kako to tužitelj ističe u tužbi.

Međutim, tužena je postupajući po službenoj dužnosti temeljem odredbe članka 404. ZJN-a utvrdila da je točkom 4.3.2.1. Dokumentacije o nabavi „ispitna izvješća (Test Report – izvješće o kapacitetu ispisa tonera i tinte), a koja je navedena u dijelu kojim su propisani uvjeti i dokazi tehničke i stručne sposobnosti, između ostalog, propisano je da se u slučaju da se dostavljaju ispitna izvješća o kapacitetu ispisa od proizvođača jednakovrijednih tonera mora pružiti dokaz da taj proizvođač posjeduje certifikat ISO 9001 o primjeni sustava upravljanja kvalitetom, te da je na temelju tog certifikata ISO 9001 ovlašten prilikom proizvodnje tonera i tinti vršiti ispitivanja kapaciteta ispisa primjenom ISO 19752, ISO 19798 i ISO 24711. Naprijed navedeno certificiranje proizvođača tonera i tinti mora biti izvršeno od ovlaštenog certifikacijskog tijela, te je ponuditelj dužan za isto dostaviti dokaz.

Tužena je ocijenila da naručitelj propisivanjem certifikata ISO 9001 odnosno konkretnim traženjem „dokaz da taj proizvođač posjeduje certifikat ISO 9001 o primjeni sustava upravljanja kvalitetom“ kao uvjete tehničke i stručne sposobnosti iz točke 4.3.2.1. Dokumentacije o nabavi postupio suprotno odredbi članka 256. ZJN-a, budući da navedeno nije uvjet tehničke i stručne sposobnosti već samo norma osiguranja kvalitete, koja je propisana člankom 270. ZJN-a. Stoga je, prema ocjeni tužene, propisujući certifikat ISO 9001 kao tehničke i stručne sposobnosti, ocijenjeno da naručitelj nije postupio sukladno odredbi članka 256. stavka 2. ZJN-a te je stoga takvim propisivanjem naručitelj počinio osobito bitnu povredu postupka javne nabave iz članka 404. stavak 2. točka 7. ZJN-a.

Međutim, iako je postupajući po službenoj dužnosti tužena utvrdila dijelove dokumentacije koji su zahvaćeni nezakonitošću te ih poništila u izreci točkom 1. rješenja, nije navela jasno, točno i precizno koje dijelove dokumentacije o nabavi koji su zahvaćeni nezakonitošću poništava.

Stoga je prema ocjeni ovoga Suda osporenim rješenjem pod točkom 1. povrijeđen zakon.

Naime, odredbom članka 98. stavcima 3. i 4. Zakona o općem upravnom postupku propisano je da izreka sadržava odluku o upravnoj stvari. Izreka mora biti kratka i određena. Kad odluka sadržava rok, uvjet, namet, pridržaj opoziva ili obvezu sklapanja upravnog ugovora to treba biti sadržano u izreci. Izreka se može podijeliti u više točaka. Troškovi postupka utvrđuju se u posebnoj točki izreke, kao i to da žalba ne odgađa izvršenje rješenja.

Iz navedenog jasno proizlazi da izreka mora sadržavati odluku o upravnoj stvari te da mora biti kratka i određena, a i da se može podijeliti u više točaka.

S obzirom da je u konkretnom slučaju u izreci rješenja samo navedeno da se poništava dokumentacija o nabavi u dijelovima u kojima je zahvaćena nezakonitošću navedena izreka nije jasna i razumljiva. Kako izreka stječe svojstvo pravomoćnost i izvršnosti, te mora biti

podobna za izvršenje trebalo je navedenu točku 1. izreke osporenog rješenja poništiti, a budući da se radi o osobito bitnoj povredi, koju je tužena utvrdila postupajući po službenoj dužnosti temeljem odredbe članka 404. stavak 1. i 2. ZJN-a, trebalo je predmet vratiti tuženoj na ponovni postupak.

Što se tiče sudske prakse i odluka na koje se tužena poziva u odgovoru na tužbu te tvrdi da je već takve izreke potvrđivao upravni sud i Visoki upravni sud, valja istaći da se u ovom slučaju ne radi o istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji kakvu imaju u vidu odluke na koje tužena upućuje u navedenim slučajevima a što se tiče presuda Visokog upravnog suda radi se o rješavanju žalbi u okviru žalbenih razloga prema ranije važećem Zakonu o javnoj nabavi i u navedenim odlukama nije izraženo pravno shvaćanje već su ocijenjene relevantne činjenice u svakom pojedinačnom slučaju.

S obzirom na sve navedeno trebalo je temeljem odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci presude.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a i Zaključku o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca održane dana 12. veljače 2018. prema kojem kada je presudom upravnog suda ili Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poništeno rješenje javnopravnog tijela i predmet vraćen na ponovni postupak, svaka stranka snosi svoje troškove.

U Zagrebu, 7. ožujka 2019.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

